

ский син на краля, наследника му Андрей. А колкото до споровете около граничните земи, само Инокентий можел да разреши правилно въпроса, защото:

"Ние възнамеряваме, по подобие на нашите предшественици, да коронясаме Иоаний за цар не върху чужда земя, а върху собствената. Защото той и братята му, произхождащи от рода на предишните царе, започнаха не да завземат, а да възвръщат земите на своите бащи... 15 септември 1204."

Свети Димитър не изостави българите.

На 15 октомври 1204 година в Търново пристигна кардинал Лъв, заедно с презвитер Власий и цялата си свита.

Той носеше със себе си диадема, жезъл и знаме с изображението на кръста и ключовете на свети Петър. За примас Василий носеше митра и одежда от бяло кадифе със златни украси, пръстен с пет едри топази, сандали, пояс и всички останали принадлежности за парадната му носия.

Папата даваше право на българския цар да сече пари със своя образ, а на примаса право да коронясва българските владетели, да приготвява мир и да помазва с него свещеници и владци.

Освен това в спора между България и Венгрия той даваше право на българите.

Сега ^{на Калояна} ръцете ~~му~~ бяха вече развързани.

Той можеше спокойно да премери своите сили с останалите врагове.

Но след първия възторг и изживяната бурна радост идеше часа на размисъла, на колебанието, на съмнението. На мислите, които не могат да се споделят с никого. Защото най-срашното е да се съмняваш в самия себе си. Право ли беше постъпил? Беше ли точно претеглил всичките изгоди и мсички заплахи от тази решителна стъпка?